

[Alfred Jensen.]

gået nedad, men tværtimod opad, har vi her et udtryk for, at det fortrinsvis bliver dem med de små indtægter, der gennem direkte og indirekte skatter kommer til at betale den oprustning, man ved godkendelsen af Atlantpagten forleden dag tiltrådte.

Denne form for byrdernes fordeling er ikke rimelig. Jeg vil endda sige det stærkere, jeg vil sige, at det er en hån mod de titusinder, hundredtusinder af arbejderhjem landet over, der må slide og slæbe og spekulere på, hvorledes man skal få pengene til at slå til.

Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen taler om, at forbruget endnu er for stort. Ja, jeg tvivler ikke om, at der er kredse, hvor forbruget er for stort, men det er så sandelig ikke i de familier, der har indtægter, som ligger i bunden af den skatteskala, der her er til behandling. Dèr er forbruget sandelig ikke for stort, dèr trænges der til lempelser, så forbruget kan forøges. Derfor skylder samfundet at give lettelser i større omfang end her foreslået. De lettelser, der bliver resultatet dels efter ministerens oprindelige forslag, dels efter det ændrede forslag giver jo ikke den forbedring, som disse store dele af befolkningen har krav på, og som man har mulighed for at give. Her er der fortrinsvis sket en lettelse for dem med de store indtægter, og en sådan ændring kan vi ikke tiltræde. Det havde været rimeligt at anvende det provenu, der her er tale om, til lettelser for dem med de mindste indkomster.

Ifølge pressens skrivelser om udvalgsforhandlingerne har spørgsmålet om en forhøjelse af forsørgerfradraget været rejst i udvalget. Stadigvæk efter referaterne skulle tanken have været at forhøje forsørgerfradraget med yderligere 200 kr., så det for forsørgere her i hovedstaden ville blive 2 000 kr. Desuden har den tanke været fremme, at den grænse, indenfor hvilken fuldt fradrag kan ydes for forsørgere, skulle forhøjes til 7 000 kr. og grænsen for delvis fradrag til 14 000 kr.

Såvidt jeg er orienteret, ville en sådan ændring af det oprindelige forslag have medført en skattebesparelse for alle indkomster, der ligger nedenfor denne 14 000 kr.s grænse, på 60 mill. kr. for det kommende år. Det er jo ca. det beløb, der er tale om i forbindelse med forliget. Det drejer sig om ca. 30 mill. kr. i lempelser, hvad angår statsskatten, og

det drejer sig om 30 mill. kr., hvad angår den fælleskommunale skat, og det vil sige, at det økonomiske grundlag faktisk var tilstede. De 60 mill. kr. gives i skattelettelse, men ikke til dem, der først og fremmest trænger til dem, nej, på helt andre områder. Statsfinansielt kan der altså ikke være nogen betænkelighed, man kunne have givet en sådan yderligere lettelse. Jeg ved meget vel, at der måtte visse lovændringer til, for at de 30 mill. kr. fra den fælleskommunale udligningsfond på en eller anden måde kunne overføres til de pågældende skattegrupper, men hvor der er vilje, er der også vej, og hvis regeringen havde haft viljen dertil, havde den også nok fundet ud af, hvorledes det skulle gennemføres.

Jeg vil ikke dermed have sagt, at hvis man gav en sådan lettelse, havde man givet de lettelser, som kunne gives for det kommende år. Det har man ikke, der er mulighed for at give mere. Jeg nævner blot dette, fordi vi har faktisk her en mulighed for at give dem med de mindste indtægter og de laveste mellemstore indtægter en yderligere lettelse, og når jeg oplyser, hvad enhver forøvrigt ved, at det ikke er regeringspartiet, men det radikale parti, der i udvalget har givet udtryk for de tanker, jeg her har refereret, siger det sig selv, at der både i folketinget og i landstinget ville være et stabilt flertal for en sådan ændring. Der krævedes altså blot, at regeringen gik ind for dette forslag, så havde vi haft mulighed for at få det gennemført, men det ønskede regeringen ikke. Den valgte i stedet at gå i samarbejde med de partier, der ønsker skattelettelse for de store indtægter, og derfor har vi det resultat, som foreligger i dag.

Der er ikke givet småårshjemmene det, de har krav på. Man har uden videre skubbet dem til side og har haft opmærksomheden henvendt på dem med de store indtægter.

Selv et så beskedent spørgsmål som fritagelse for skattebetaling i samme periode, som arbejdsløsheden varer, har man ikke taget op til behandling i udvalget. Der er ikke stillet forslag om det, det er end ikke omtalt i betænkningen. Man skulle dog synes, det var såre rimeligt, at man netop på et tidspunkt, hvor man må regne med en stigende arbejdsløshed, tog endelig stilling til dette problem og sikrede, at de, der kommer ud for en ledighed af længere varighed,